

Hồi 18

Diệu Thủ Kinh Thiên

Còn một người nữa cũng không thể chạy lên sườn núi được là Tân Thất Nương vì đêm hôm qua mẹ ta đã bị trọng thương ở Đoạn Hồn Nhai bây giờ lại bị Đinh Triệu Minh bắt trở lại, đang đứng thở hổn hển. Mẹ đã có hơi hồi tỉnh, thấy tình trạng nguy hiểm có thể liền lụy đến mình, mẹ kêu thét lên:

- Hải Lan Sát, người chỉ nghĩ đến Động Minh Tử, không nghĩ đến ta ư?

Hải Lan Sát vốn bất mãn mẹ không tôn trọng hẳn nên cố ý quên mất mẹ. Lúc ấy nghe tiếng mẹ kêu la thảm thiết bèn cười ha hả:

- Việc này nhỏ mọn, bà gấp làm gì? Bọn chúng không dám giết bà đâu. Nếu cần, bà hãy đến bên ta đây. Đinh Triệu Minh mau thả bà ta ra!

Lôi Chấn Tử tức giận:

- Người chỉ đưa ra có hai điều kiện, sao bây giờ lại thêm điều kiện này nữa?

Hải Lan Sát mỉm cười:

- Thả Tân Thất Nương không phải là điều kiện, người nên biết bọn người đang cần cầu hòa với ta, trước tiên phải thả tù nhân bị thương ra chứ!

Hắn nói với giọng như đã nắm chắc phần thắng, khẩu khí áp bức thiên hạ. Lôi Chấn Tử rất tức giận, hai mắt lộ sát khí muốn liều chết với Hải Lan Sát, bỗng lão thấy Mâu Lệ Châu đưa mắt nhìn lão khe khẽ lắc đầu. Lôi Chấn Tử là người rất nóng nảy, nhưng đồng thời cũng là người lão luyện giang hồ, lão chú ý đến thái độ bình tĩnh của Mâu Lệ Châu, bất giác chợt nhớ ra một điều: "Nàng đã có nói trước nhất Hải Lan Sát sẽ xuất hiện, biết đâu nàng đã liệu hết sự việc hôm nay và có biện pháp đối phó rồi, không chịu khó nhịn một chút có thể hỏng việc lớn, hãy để Hải Lan Sát tạm thời đắc ý", nghĩ vậy lão không lên tiếng nữa.

Lôi Chấn Tử không nói nhưng Đinh Triệu Minh lại nói:

- Yêu phụ này là hung thủ giết chết Động Diệu chân nhân, ta không có quyền thả bà ta. Xử trí thế nào chỉ có thể là quyền của chưởng môn Không Động phái!

Đan Khâu Sinh bị bức phải thả người thù đã giết sư phụ chàng, chàng không bằng lòng chút nào nhưng chàng lại nghĩ, so sánh với cả trăm sinh mệnh của anh hùng ở đây, đó đúng chỉ là một việc nhỏ. Huống gì Tân Thất Nương đang bị trọng thương, có thả mụ ta ra chưa chắc mụ đã sống được.

Hải Lan Sát hô lớn:

- Thời gian suy nghĩ đã hết. Đan Khâu Sinh ngươi có chịu thả người hay không?

Đan Khâu Sinh nghiêng răng:

- Được, ta hãy để cho mụ yêu phụ ấy sống thêm vài ngày. Thả mụ ra đi!

Đình Triệu Minh miễn cưỡng đã buông Tân Thất Nương ra:

- Trả tiền nghi cho mụ đó. Mau chạy đi!

Tân Thất Nương chống một cành cây làm gậy khập khiễng đi lên trên sườn núi đến bên Hải Lan Sát lạnh lẽo nói:

- Hải Lan Sát, kể ra ngươi cũng có một chút lương tâm!

Hải Lan Sát nói:

- Từ nay chỉ cần bà nghe lời ta, ta không đả bạc bà đâu. Lần này bà lỡ bị thương là ngoài ý muốn của ta. Đây là tân dược trị nội thương, bà hãy uống đi!

Tân Thất Nương nhận mấy viên thuốc từ tay Hải Lan Sát lạnh lẽo nói hai tiếng đa tạ.

Mặt trời đã ngã về Tây, Hải Lan Sát giục giã:

- Muộn lắm rồi, bọn bây nghĩ kỹ chưa?

Chúng nhân không ai nói một lời.

Kim Trục Lưu lên tiếng:

- Hãy chậm chậm cái đã, để ta nói.

Đan Khâu Sinh tiếp nói:

- Kim đại hiệp cần gì phải nói nhiều lời vô ích với chúng.

Kim Trục Lưu hỏi:

- Đan Khâu huynh có ý định...

Đan Khâu Sinh:

- Tiểu đệ xin đồng ý đáp ứng một phần điều kiện của hãn, để tiểu đệ và Mạnh Hoa về kinh đô theo hãn!

Mâu Lệ Châu hốt nhiên mỉm cười:

- Đan Khâu Sinh, đa tạ các hạ chịu tội thay chúng ta, nhưng bàn cờ hôm nay chúng ta đang ở thế thắng, sao các hạ lại chọn hạ sách như thế?

Đan Khâu Sinh kinh ngạc hỏi:

- Ta không hiểu cô nương có thần cơ diệu toán gì mà có thể chuyển thế khó khăn này?

Mâu Lệ Châu cười đáp:

- Không phải ta có thần cơ diệu toán, nhưng trong bàn cờ ta còn con cờ này chưa đi!

Hải Lan Sát xen vào:

- Đã hết thời hạn, bọn người không đáp ứng ta không thể chờ được nữa đâu!

Đan Khâu Sinh rất phân vân vội giục:

- Mâu cô nương nói con cờ nào?

Mâu Lệ Châu không đáp, bỗng nhiên nghe Hải Lan Sát kêu lên "Ồi chà!" hai tiếng, đang đứng trên một tảng đá vươn cổ lên nhìn cái gì đó. Mâu Lệ Châu ngẩng đầu lên nhìn vui mừng nói:

- Các hạ nhìn xem kia là ai đến?

Chỉ thấy hai bóng người theo Đoạn Hồn Nhai phi thân như bay lại. Thoáng chốc đã nhìn thấy rõ ràng. Hai bóng đen đều mặc trang phục quân quan triều đình nhà Thanh. Trong hai, Đan Khâu Sinh nhận ra một người, chính là tên phó thủ của Hải Lan Sát, ngự lâm quân phó thống lĩnh Âu Dương Nghiệp. Nhìn kỹ lại, thì ra hãn bị một tên quân quan thứ hai trói bằng một sợi dây lớn. Đan Khâu Sinh tuy không biết tên quân quan thứ hai này nhưng thấy cước bộ khinh khoái của y liền lập tức tỉnh ngộ thất thanh kêu lên:

- Trương Khoái Hoạt phải không?

Không sai, đúng là Trương Khoái Hoạt!

Trên mặt Trương Khoái Hoạt đeo một chiếc mặt nạ da, lớn tiếng nói:

- Xin tạ lỗi các vị, ta đến hơi muộn!

Hải Lan Sát tức giận:

- Hừ! Một tên ăn trộm dám đến đây quấy rầy ta ư?

Trương Khoái Hoạt cười ha hả:

- Người nói đúng đó, ta chỉ là tên ăn trộm nhỏ nhỏ, nhưng lần này ta trộm được tặng vật này không nhỏ lắm đâu, vì đó là ngọc lâm quân phó thống lãnh Âu Dương đại nhân của bọn người đó!

Âu Dương Nghiệp bị dây trói của Trương Khoái Hoạt lôi theo, mặt y cứ thộn ra như gỗ, không hề nói một lời.

Chúng nhân lúc ấy mới tỉnh ngộ ra nguyên nhân Âu Dương Nghiệp bị mất tích là bị Trương Khoái Hoạt bắt cóc. Đêm ấy người tiếp Âu Dương Nghiệp là Đại Thạch đạo nhân bấy giờ mới nghĩ bụng: "Thảo nào đương thời ta chỉ nghe Âu Dương Nghiệp kêu lên một tiếng quay lại đã không còn thấy đâu, ta không ngờ y bị tên Thiên Hạ Đệ Nhất Thần Thâu này che mắt!"

Nên biết Trương Khoái Hoạt ngoài sở trường trộm cắp, còn khả năng khinh công ít ai theo kịp.

Hải Lan Sát quát:

- Mau thả Âu Dương Nghiệp ra cho ta!

Trương Khoái Hoạt mỉm cười:

- Hải đại nhân muốn dẫn ta về triều đình thụ án, ta cũng muốn dẫn vị Âu Dương đại nhân đây về thụ án. Các vị, Âu Dương đại nhân đây, ngoài chức quan lớn còn hai địa vị khác nữa. Một là bạn rất thân của Huyền Minh Tử, hai là đồng bọn trong vụ mưu sát tiền nhiệm chưởng môn Động Diệu chân nhân. Nay ta muốn y phải đầu thú cùng tân chưởng môn Đan Khâu Sinh. Hừ, ta nói như vậy có đúng không Âu Dương đại nhân?

Âu Dương Nghiệp ngơ ngẩn đáp:

- Ta lọt vào tay các người, không thể nói được gì, xin người đừng hành hạ ta thì tội gì ta cũng xin nhận!

Trương Khoái Hoạt nói:

- Không được, ta chỉ cần người nói thực một câu, đúng người có nhúng tay vào cái chết của Động Diệu chân nhân hay không?

Âu Dương Nghiệp run rẩy:

- Đúng, ấy là do ta phụng mệnh Hải thống lãnh dẫn Tân Thất Nương lên núi Không Động yêu cầu bà ta giúp Huyền, Minh Tử. Ta đã thừa nhận, người cho ta chết đi!

Hải Lan Sát trong bụng hận Âu Dương Nghiệp đã nói toạc ra âm mưu của hắn lắm, liền quát mắng:

- Ta không có rảnh nói nhiều lời với tên trộm cắp này, nếu ngươi không thả Âu Dương Nghiệp, ta lập tức giết chết tất cả bọn bay!

Trương Khoái Hoạt tỉnh bơ:

- Thật không? Ngươi dùng cách nào giết hết chúng ta?

Hải Lan Sát tưởng họ Trương không có mặt tại đây nên không biết, bèn nói:

- Dưới nền đất này, ta đã chôn thuốc nổ, ta chỉ cần một mũi Xà Diễm Tiên lập tức chất nổ sẽ nổ tung!

Trương Khoái Hoạt lại cười ha hả. Hải Lan Sát tức giận:

- Ngươi cười cái gì?

Trương Khoái Hoạt:

- Ta cười ngươi như nằm mộng. Ngươi mộng thấy thuốc nổ nổ tung?

Hải Lan Sát hơi giật mình, tuy hắn không tin hắn lời Trương nhưng cũng không nhận được không hỏi:

- Vì sao không nổ tung được?

Trương Khoái Hoạt cười vui vẻ:

- Ngươi có vương pháp của ngươi, ta có luật lệ của ta, việc của chúng ta là việc bí mật sao dám tùy tiện nói mọi người biết? Ngươi cần biết phải trả giá nào cho ta vừa ý mới nói cho nghe!

Mặt Hải Lan Sát biến thành màu xanh, thầm nghĩ: "Thuốc nổ do chính ta đốc xuất chôn dấu chiều tối hôm qua, chính ta trông nom việc ấy không lẽ ngươi có tài quỷ ăn cắp mất?" Tự an ủi vậy, hắn định tâm quát to:

- Đừng nói bậy bạ, ngươi tưởng ta sợ lời dọa nạt của ngươi ư?

Trương Khoái Hoạt cười nhạt:

- Ngươi vừa có thuốc nổ, vừa có đại pháo, chính ngươi dọa chúng ta chứ sao lại dọa được ngươi? Hà, nhưng không sao, tất cả mấy thứ ấy đều là vô dụng cả. Không tin ngươi cứ thử xem!

Hải Lan Sát đáp:

- Ta không tin lời ngươi. Bây giờ thời gian đã hết, ta chỉ cần hỏi Kim đại hiệp và Lôi lão tiền bối, ta có hai điều kiện ấy, cuối cùng các ngươi chịu hay không chịu?

Lôi Chấn Tử đáp liền:

- Ngươi tưởng chúng ta chịu khuất phục ngươi ư? Đừng hòng!

Lão vừa nhìn Kim Trục Lưu, thấy ánh mắt tự tin của họ Kim, lão đã biết lời Trương Khoái Hoạt là đáng tin.

Hải Lan Sát mặt như có màu sắt, quát lên:

- Các ngươi tin lời quỷ quyết của tên trộm này hồi hận không kịp đó! Thuốc súng đã nổ tan xương nát thịt, lúc ấy ăn năn cũng muộn!

Kim Trục Lưu mỉm cười:

- Trương Khoái Hoạt đã bảo ngươi thử, chúng ta rất vui lòng thử, ngươi đừng dọa suông nữa!

Hải Lan Sát cả giận:

- Được! Để xem ta có dọa suông hay không!

Hắn rút một mũi tên và cung sau lưng bắn ra một mũi Xà Diệm Tiễn hướng về nơi hắn chôn sẵn thuốc nổ. Chỉ nghe một tiếng "bung" rất lớn, tiếng nổ tuy rung chuyển nhưng cũng không đến nỗi kinh thiên động địa như Hải Lan Sát nghĩ. Một vầng sáng bay vọt lên tỏa ra bốn bên chiếu ra bảy sắc rất đẹp giống như pháo hoa trong đêm nguyên tiêu, người ta vẫn đốt để tăng thêm cuộc vui. Bọn tông đảng của hắn đứng trên sườn núi khi thấy hắn bắn ra mũi tên đều vội nằm phục cả xuống đất, lúc ấy lại lục tục đứng dậy cũng ngược mắt nhìn lên trời không khác nào xem pháo hoa.

Trương Khoái Hoạt cười lớn:

- Đan Khâu Sinh, ta biết hôm nay ngày các hạ lên chức vị tân chương môn, nên đặc biệt mang pháo hoa đến đốt mừng đó. Hải đại nhân, đa tạ đại nhân đã giúp phóng pháo hoa giùm kẻ trộm nhỏ này!

Thì ra tuy Hải Lan Sát thân tự coi sóc việc chôn hai bao thuốc nổ nhưng hắn không thể ngờ trước đó Trương Khoái Hoạt đã đột nhập Thanh Hư quán tráo thuốc nổ trong bao bằng thuốc pháo hoa. Hắn không lưu tâm nên bị Trương Khoái Hoạt biến thành trò cười.

Hải Lan Sát tức đến đổ lửa trong mắt quát tháo:

- Trương Khoái Hoạt, người dùng vội đặc ý, thuốc súng không nổ, ta vẫn còn đại pháo đối phó với bọn người!

Trương Khoái Hoạt lạnh lùng:

- Ta khuyên người không nên bắn đại pháo nữa!

Hải Lan Sát cười giảo hoạt:

- Người sợ phải không? Nếu người cầu xin ta bây giờ, ta cũng không thể tha được nữa, Dương Kế Mạnh, phát pháo!

Không ai ngờ được hoàn toàn không nghe tiếng thưa gởi gì của Dương Kế Mạnh, dù này giờ hắn vẫn đứng trên đỉnh núi chỉ huy các pháo thủ. Không biết hắn đã đi đâu tự lúc nào?

Hải Lan Sát giận dữ:

- Thằng tiểu quỷ này trốn đâu rồi? Chủ Triệu, người thay hắn chỉ huy phát pháo!

Tên Chủ Triệu này là do hắn đem đến từ kinh sư.

Chủ Triệu ấp úng thưa:

- Hải đại nhân ôi, là... là...

Hải Lan Sát càng tức:

- Người sợ cái gì? Tên ăn trộm kia có gì đáng sợ? Lập tức phát pháo nếu không ta chém rụng đầu!

Chủ Triệu sợ quá không nói nữa nhưng trong bụng lại nghĩ: "Việc phát pháo này là do Dương Kế Mạnh trách nhiệm, ta có liên quan gì." Nghĩ vậy nhưng hắn vẫn chạy lên núi phát pháo.

Ai ngờ súng không nổ, khi nạp đạn và thuốc súng vào hai khẩu đại pháo chỉ kêu lên hai tiếng như sấm sét, nòng súng toác ra sắt vụn bay tứ tung giết chết Chủ Triệu ngay lập tức nhưng chung quanh không một ai bị thương. Hải Lan Sát chấn động, mắt trợn trừng trừng nhìn quang cảnh thê lương ấy.

Trương Khoái Hoạt cười ha hả:

- Không nghe lời lão này là vỡ mặt trước mắt. Hải Lan Sát người đặc ý hơi sớm đó. Đại pháo của người dùng bắn chim thì được, chứ đâu dùng vào chuyện nào khác?

Thì ra trước đây nửa buổi, Trương Khoái Hoạt dẫn ngự lâm quân phó thống lãnh Âu Dương Nghiệp đến chỗ đặt đại pháo trên đỉnh núi, mượn có xem xét vị trí đặt súng. Khi giả kiểm tra đại pháo, họ Trương đã xuất chiêu thủ phá hại cơ quan của súng khiến hai khẩu đại pháo không sử dụng được nữa.

Giữa lúc tiếng súng nổ chấn động mọi người đều nghe có tiếng rống thảm thiết của Động Chân Tử và Động Minh Tử. Thì ra Động Chân Tử vừa vận nội công giải huyết đạo, lão vừa giải được huyết liên công khuỷu tay đánh về sau trúng ngay giữa ngực Động Minh Tử. Động Minh Tử rống lên một tiếng lớn, chưởng lực phóng ra. Chưởng của lão vốn đặt sẵn nơi đại huyết của Động Chân Tử nên trong chớp mắt đã đánh vỡ lục phủ ngũ tạng của sư huynh. Cả hai cùng rống lên một lúc ngã lăn xuống đất. Động Chân Tử cố vận khí lực cuối cùng đè lên Động Minh Tử siết hai tay vào yết hầu lão. Động Minh Tử kịp rút kiếm đâm vào bụng sư huynh. Thảm biến đột ngột đến độ Kim Trúc Lưu không thể ngờ. Đan Khâu Sinh đã lướt tới kéo Động Chân Tử dậy, chàng nhìn thấy hai mắt Động Minh Tử trợn trừng tay chân co quắp lại, hiển nhiên lão đã ngừng thở.

Đan Khâu Sinh dùng chân lật xác lão lên, lập tức móc lấy Kim Sang Dược trong người lão. Hơi thở của Động Chân Tử đứt đoạn:

- Đan Khâu Sinh... ta... ta... ta xin lỗi người... người tha thứ cho ta nhé!

Đan Khâu Sinh vội đáp:

- Sư thúc, xin đừng bao giờ nghĩ thế, đệ tử lúc nào cũng tôn trọng sư thúc.

Nét mặt Động Chân Tử hơi giãn ra:

- Được, được, người đã tha thứ cho ta, ta có thể yên tâm đi được rồi.

Đan Khâu Sinh kêu lên:

- Không, không, thương thế của sư thúc sẽ trị xong, sư thúc đừng nói đại...

Động Chân Tử mỉm cười:

- Không, ta biết không thể được nữa. Kẻ thù lớn nhất của bản phái là Hải Lan Sát, hấn đã làm lụy khổ người mười tám năm, hấn cũng là chủ mưu giết sư phụ người, người đừng lo cho ta, hãy dành sức báo thù nhé!

Tham âm càng lúc càng suy nhược, nói đến hai chữ "báo thù" lão khẽ nấc lên một tiếng cuối cùng.

Đan Khâu Sinh đau đớn nhưng không ứa một giọt lệ, chàng cố nén bi phần nói:

- Sư thúc, đệ tử xin nghe lời sư thúc dặn dò!

Chàng buông xác Động Chân Tử ra, rút kiếm lập tức.

Lúc ấy cuộc hỗn chiến đã bắt đầu. Bọn đồ đảng của Hải Lan Sát không ít lúc ấy cử hợp với bọn yêu nhân các phái liền thủ chém giết hỗn loạn. Hải Lan Sát lớn tiếng khích lệ:

- Các ngươi tận lực vì ta, sau này ai muốn gì được nấy!

Đa số ma đầu có mặt hôm nay là do Dương Kế Mạnh rủ rê đến, không hẹn mà cũng nghĩ thầm: "Hải Lan Sát bây giờ thân hấn cũng khó bảo toàn, đến thâm giao như Dương Kế Mạnh mà còn bỏ trốn, sao ta lại lo cho tính mạng hấn?"

Trong chớp mắt bọn ma đầu đã chán nản bỏ chạy mất một số, chỉ còn lại Hải Lan Sát và một ít tên tâm phúc cùng vài tên tà phái yêu nhân.

Trương Khoái Hoạt giải huyết cho Âu Dương Nghiệp:

- Kể ra ngươi cũng có chút công lao, ta tha mạng cho đó. Mau chạy đi!

Âu Dương Nghiệp ngó quanh nhìn thấy rất nhiều bọn đệ tử Không Động phái, nên tuy được Trương Khoái Hoạt thả ra nhưng hấn không dám chạy vì sợ đệ tử Không Động không tha, hấn chạy đến gần Hải Lan Sát, Hải Lan Sát trầm giọng mỉa mai:

- Ngươi hành sự giỏi đấy!

Âu Dương Nghiệp hoảng sợ cúi đầu:

- Thống lãnh minh xét giùm, tiểu nhân bị bức bách không thể làm khác hơn!

Thiên la địa võng do Hải Lan Sát bố trí đều bị Trương Khoái Hoạt phá hống cả, hấn giận lây Âu Dương Nghiệp liền "hừ" to một tiếng nói tiếp:

- Thật uổng công ta đề bạt ngươi làm phó thủ cho ta. Tham sống sợ chết còn dùng được vào việc gì?

Dứt lời chưởng hấn đưa lên chụp xuống giữa đỉnh đầu Âu Dương Nghiệp. Âu Dương Nghiệp không ngờ Hải Lan Sát lại trừng trị mình mạnh tay đến thế, không lẽ địch nhân đã tha cho hấn mà hấn đành chết dưới tay kẻ tông đảng với mình.

Hải Lan Sát oán hận Trương Khoái Hoạt:

- Đồ giặc nhỏ, có gan đừng chạy trốn.

Thân ảnh hấn vụt tới nhắm Trương Khoái Hoạt chộp tới.

Trương Khoái Hoạt mỉm cười:

- Người đã gọi ta là tên trộm nhỏ, người dám thi ăn trộm với ta không?

Trương Khoái Hoạt vừa cười cợt vừa chạy xuyên tới xuyên lui, Hải Lan Sát về kinh công kém họ Trương rất xa nên không sao chụp trúng được. Bỗng nghe tiếng “bùng” rất lớn, song chưởng của Hải Lan Sát đã đánh trúng Trương Khoái Hoạt đẩy người ông ta văng ra xa hơn trăm bước.

Trương Khoái Hoạt cười tươi tỉnh đùa giỡn:

- Hải Lan Sát, người muốn bắt ta hãy đến đây mà bắt!

Đan Khâu Sinh đột nhiên thân ảnh đã đứng chặn trước mặt Trương Khoái Hoạt từ lúc nào:

- Hải Lan Sát, mười tám năm trước người hại ta chưa chết được, hôm nay chúng ta hãy tính sổ với nhau!

Hải Lan Sát vẫn ngang nhiên:

- Được, người cần tính sổ thì cứ đến đây. Hà, bọn bay toàn nào là trưởng lão Võ Đang phái, nào là chưởng môn Không Động phái, Hải mỗ nếu có chết dưới tay bọn bay cũng đáng tự hào lắm!

Hắn biết Đan Khâu Sinh rất ghét người khác liên thủ cùng mình nhưng để cẩn thận, hắn dùng lời lẽ dụng ý bắt buộc Đan Khâu Sinh chỉ có thể song đấu với hắn thôi.

Đan Khâu Sinh biết ý định của hắn, khẳng khái đáp:

- Người yên tâm, cuộc tính sổ hôm nay chỉ xảy ra giữa ta và người, không có ai liên can đến.

Chàng định động thủ, bỗng hắn la lên:

- Khoan đã.

- Còn muốn nói gì hãy nói mau!

- Hôm nay người báo thù cho Không Động phái, do đó chuyện này không liên can gì đến người ngoài Không Động phái phải không?

Đan Khâu Sinh cười nhạt:

- Người sợ ta có người khác trợ thủ phải chăng? Hãy yên tâm, ta không cần ai ngoài môn phái báo thù cho ta đâu!

Hải Lan Sát chỉ cần Kim Trục Lưu và Lôi Chấn Tử tự thủ bàng quan còn hẳn chẳng sợ ai cả, hẳn lại hỏi thêm:

- Không Động phái của ngươi có hơn trăm người, ngươi định trăm người cùng trả thù hay chỉ một mình ngươi?

Đan Khâu Sinh tức giận:

- Ta quyết không lấy đông thắng người, nhưng nếu chẳng may ta chết, đương nhiên Không Động phái sẽ tìm người báo thù nhưng trước sau chúng ta chỉ dùng một chọi một!

Hải Lan Sát cười gằn:

- Đó phải chăng là mệnh lệnh của ngươi với tư cách chủ môn nhân?

Đan Khâu Sinh cười nhạt:

- Đúng vậy, ngươi còn lo sợ gì nữa không?

Hải Lan Sát đã yên tâm, hẳn cười ha hả:

- Tốt lắm, quân tử nhất ngôn khoái mã nan truy. Ngươi đừng hối hận sau này nhé!

Nên biết hẳn tuy chưa dám quả quyết nhất định mình sẽ thắng được Đan Khâu Sinh nhưng dù sao bức được Đan Khâu Sinh chấp nhận được những điều kiện như thế là rất có lợi cho hẳn về sau, hẳn tự nghĩ: "Mười tám năm trước, võ công của Đan Khâu Sinh cũng chỉ tương đương với ta, hiện nay ta đã luyện thành Đại Lực Ung Trảo Công nếu không giết chết y được thì cũng không thể nào thua y. Hừ, chỉ cần ta đả thương y, trong bọn Không Động phái còn ai là địch thủ của ta nữa?"

Đan Khâu Sinh quát:

- Ngươi tưởng ta cũng hay nuốt lời như bọn ngươi ư? Mau lại đây chịu chết!

Hải Lan Sát cười ha hả:

- Chưa chắc Diêm Vương đã gọi ai!

Tiếng cười chưa dứt hẳn vụt quăng thân đến mở rộng cánh quạt trên tay đập vào tỳ bà cốt của Đan Khâu Sinh. Xem chiêu pháp rất nhẹ nhàng nhưng kinh lực không thể nào tả được. Nên biết tỳ bà cốt là chỗ rất quan trọng đối với những người luyện võ, xương tỳ bà cốt bị đập vỡ là bao nhiêu võ công biến thành vô dụng, người trở nên tàn phế. Không ai trông thấy Đan Khâu Sinh xuất kiếm từ lúc nào chỉ nghe Hải Lan Sát rú lên một tiếng, người lùi lại mấy bước. Rất tiếc vết kiếm đâm không đúng chỗ yếu huyệt. Đan Khâu Sinh không thể để hẳn đào tẩu nên chuyển kiếm chặn đường rút lui của hẳn.

Trong chớp mắt tình thế biến đổi, mặc dù đã bị thương nhẹ nhưng Hải Lan Sát vẫn tấn công, thân pháp cực kỳ nhanh chóng nhưng Đan Khâu Sinh còn nhanh hơn hẳn nửa cái chớp mắt. Chỉ thấy thân ảnh của chàng chuyển động liên tục, mũi kiếm trong tay chàng nhanh như điện chớp phản kích vào cổ tay địch thủ. Đúng là ra tay sau mà đến trước, mũi kiếm vừa chúc xuống đã chạm vào mạch môn địch thủ.

Lôi Chấn Tử không nhịn được buột miệng khen:

- Tuyệt chiêu Huyền Diệu Hoạch Sa!

Đan Khâu Sinh dùng công đối công, hóa giải tất cả các thế công kích, Hải Lan Sát cũng không phải tầm thường, cổ tay lật qua biến thành chiêu Phúc Vũ Phiến Vân đánh vào khuỷu tay chàng, tuy là hư chiêu nhưng đột nhiên hóa ra thực chiêu, nếu Đan Khâu Sinh không phòng ngự, hẳn sẽ chuyển thi triển Tiểu Cầm Nã Thủ bẻ gãy cánh tay chàng liền. Trong hư có thực, tay trái đánh ra, tay phải tiếp theo vỗ tới một chuồng, chiến thuật chẳng khác nào chiến thuật của Đan Khâu Sinh. Các cao thủ giao đấu sự sinh tử chỉ cách nhau bằng sợi tóc vì chiêu nào cũng là kiếm tuyệt.

Đan Khâu Sinh ứng chiêu phát chiêu, kiếm khí tuôn vùn vụt khi móc lại khi vươn ra rất linh hoạt, thu kiếm lại, phát kiếm ra, đang là chiêu Xuân Vân Sạ Triển đâm vào sườn phải đối thủ. Tất cả mọi động tác của chàng đều như nhất khí hợp thành, nhanh đến không thể hình dung. Trong hội trường nhìn rõ chiêu kiếm của chàng, các cao thủ kiếm thuật không ai không khen thầm trong bụng.

Đang nhìn thấy Đan Khâu Sinh đâm vút kiếm Xuân Vân Sạ Triển bỗng biến thành Bạch Hồng Quán Nhật, kiếm quang như biến thành chiếc cầu vòng bạc trực chỉ về phía yết hầu của Hải Lan Sát. Hải Lan Sát không còn đường tránh liền vội vã đánh xuống một quyền rồi song chuồng càn ào ạt đánh ra trước. Chúng nhân hoảng kinh: "Kiếm pháp Đan Khâu Sinh dữ dội đến thế, không lẽ hắn dám tay không đoạt kiếm?"

Ý nghĩ chưa dứt chỉ thấy hai bên đều ập tới, nhưng không chạm nhau mà lại xuyên qua. Không hiểu tại sao mũi kiếm Đan Khâu Sinh đâm vào khoảng không, đương nhiên chuồng Hải Lan Sát không chạm tới áo chàng được. Nguyên vì chuồng lực hai tay Hải Lan Sát không giống nhau, một cương một nhu hỗ trợ cho nhau công kích biến thành một luồng không khí cuốn lại như dòng nước xoáy, nếu gặp đối thủ võ công chỉ cần hơi yếu hơn hẳn một chút, đột nhiên lọt vào nước xoáy võ khí sẽ bị đoạt liền. Đan Khâu Sinh và hắn tương đương về công lực, đột nhiên bị hắn xuất chiêu kỳ quái, kiếm chàng hơi nghiêng qua một bên. Chớp mắt đã giao thủ hơn mười chiêu. Hai bên vừa sáp vào lại giang ra, vừa tiến lên lại lùi

xuống, chiều nào cũng kinh hồn động phách, chỉ cần không cẩn trọng một chút là đã có thể bị tuôn máu tức khắc.

Mới thoát đầu giao đấu tất cả đều thấy kiếm pháp Đan Khâu Sinh rất mau lẹ lợi hại có thể thắng được. Nhưng lúc này thấy chiêu pháp kỳ dị của Hải Lan Sát ai nấy không dám tin chắc như thế nữa: "Hải Lan Sát thân là Ngự lâm quân thống lĩnh quả nhiên võ công phi phàm. Vạn nhất Đan Khâu Sinh không thể thắng được thì ai sẽ là đối thủ của hắn trong Không Động phái?" Không ai có thể trả lời được câu tự hỏi ấy.

Trong vòng ác đấu, kiếm pháp của Đan Khâu Sinh đột nhiên biến đổi, lập tức ngân quang vùn vụt xoay chuyển dường như đã biến thành trăm ngàn lưỡi kiếm bốn phương tám hướng đều bị vây bọc cùng nhắm Hải Lan Sát đâm tới. Chúng nhân đều ngỡ người nhìn thủ pháp của Đan Khâu Sinh. Tuy không ai nói một lời nhưng đều thấy hơi kiếm lạnh trấn áp khiến hơi thở ngọt ngọt. Càng đánh Đan Khâu Sinh càng mau lẹ dần dần chỉ thấy kiếm quang không thấy bóng người đâu nữa. Tuy Hải Lan Sát vẫn còn cố gắng chống cự nhưng ưu thế về ai đã quá rõ ràng.

Hải Lan Sát ngấm ngấm kinh sợ, hối hận vì đã không tìm kế triệt hạ Đan Khâu Sinh từ trước. Thì ra trong mười tám năm, cố nhiên Hải Lan Sát đã luyện thành Đại Lực Ứng Trảo Công so với trước đây bản lĩnh hắn cao hơn không biết bao nhiêu, nhưng trong mười tám năm ấy đâu phải Đan Khâu Sinh không có tiến bộ? Chàng đã đem tuyệt kỹ Liên Hoàn Đoạt Mệnh Kiếm Pháp của Không Động phái luyện đến tuyệt đỉnh công phu rồi, chưa chịu dừng chàng còn ra công tìm tòi những điểm biến chiêu mới đến độ có thể nói chưa chắc tổ sư khai sáng Không Động phái hơn chàng được. Mười tám năm trước, bản lĩnh của hai người tương đương. Mười tám năm sau hai người tuy đều có tiến bộ nhưng nếu đem ra so sánh, Đan Khâu Sinh có hơn hẳn chút ít.

Sau khi ác đấu ba trăm chiêu, Hải Lan Sát tin chắc mình đã hết hy vọng thủ thắng, chỉ có hy vọng duy nhất là sẽ cùng Đan Khâu Sinh "lưỡng bại câu thương". Nhưng nếu muốn dùng chiêu độc hiểm này mà bất thành, hắn lập tức táng mạng còn đối phương bị thương cỡ nào chưa biết chắc được. Đang lúc Hải Lan Sát chần chừ chưa biết có nên dùng chiêu sát thủ cuối cùng hay không, kiếm pháp của Đan Khâu Sinh hốt nhiên lộ ra một điểm sơ hở. Chàng đang dùng chiêu Vân Ma Tam Vũ là một chiêu có ba thế cùng một lúc tấn công ba bộ phận thượng, trung, hạ của đối phương. Chàng đã sử dụng hai thế, đến thế thứ ba không hiểu tại sao hơi chậm nửa nháy mắt, lộ ra một khoảng trống sơ hở. Vì sao chàng lại để lộ sơ hở ấy? Nguyên chính vì trong khoảng chớp mắt ấy chàng bỗng nghe xa xa vắng vắng có một tiếng hú.

Lúc ấy các anh hùng hiệp nghĩa và Không Động đệ tử trong hội trường không ai để ý gì đến tiếng hú vì còn đang mê mải tập trung vào trận đấu ác liệt, mà dù có nghe đi nữa cũng không thể biết tiếng hú ấy là của ai. Nhưng Đan Khâu Sinh lại khác, chàng vừa nghe tiếng hú từ xa vang truyền lại liền bị chấn động vì chàng đã nhận ra đó là tiếng hú của Mâu Lệ Châu. Mâu Lệ Châu đã gặp hiểm nguy gì cấp bách mà phải dùng tiếng hú gọi chàng như thế? Tuy tình cảm giữa Đan Khâu Sinh và Mâu Lệ Châu chưa thể gọi là tình yêu nhưng từ lâu trong thâm tâm chàng vẫn coi nàng như một người thân yêu nhất đời và sinh mệnh của nàng quý giá chẳng khác gì chính mình.

Khi chàng vừa nghe tiếng hú của Mâu Lệ Châu, bất giác lòng chàng chấn động và cũng bất thành linh lộ một chiêu sơ hở. Các cao thủ ác đấu với nhau, đâu có thể để chút sơ hở cho đối phương lợi dụng? Nếu như Hải Lan Sát chụp lấy cơ hội ấy, lập tức tấn công vào chỗ sơ hở của chàng, tối thiểu hấn cũng đạt được nguyện vọng "lưỡng bại câu thương", thậm chí may mắn có thể hấn không bị thương nữa là khác. Hải Lan Sát là một tay võ học đại hạng, đương nhiên hấn không phải không nhìn thấy chỗ sơ hở của đối thủ, nhưng cũng chính hấn là một tay võ học đại hạng nên lại không dám tin đó là sơ hở thật của đối thủ.

Đan Khâu Sinh đang chiếm thượng phong, theo sự suy nghĩ của Hải Lan Sát không thể nào chàng tự nhiên để lộ ra sơ hở như vậy. Nếu không phải là sơ hở, dĩ nhiên phải là cố ý. Hấn nghi ngại Đan Khâu Sinh cố ý lộ sơ hở để dẫn dụ hấn tấn công. Trong chớp mắt, Hải Lan Sát không dám tấn công, trái lại lùi một bước cẩn thận đề phòng Đan Khâu Sinh tập kích. Các cao thủ quan chiến, kể cả Kim Trục Lưu và Lôi Chấn Tử đều có tâm trạng như Hải Lan Sát khi nhìn thấy chỗ sơ hở của Đan Khâu Sinh, cứ tưởng chàng cố ý lộ sơ hở đánh lừa đối thủ. Nhưng đa số đều không nhìn ra sơ hở của chàng, tất cả chỉ tưởng Hải Lan Sát lui lại tránh chiêu.

Trong số các danh thủ đứng ngoài chỉ có duy nhất một người nhận ra sơ hở của Đan Khâu Sinh là thật chứ không phải cố ý, đó là Mạnh Hoa, vì chàng đã theo sư phụ học kiếm từ nhỏ và nói một cách thật thà, kiếm học tạo chỉ của chàng bây giờ đã vượt trên Kim Trục Lưu một bậc. Chàng biết chiêu Vân Ma Tam Vũ này có một chiêu ba thức liên kết thành, nếu không đá thương được Hải Lan Sát cũng phải chiếm được ưu thế, không có lý do Đan Khâu Sinh cố ý lộ sơ hở.

Chàng thấy rõ sư phụ lộ sơ hở nhưng không hiểu nguyên do tại sao. Chàng cũng đã từng giao đấu với Hải Lan Sát, biết rõ nội công của hấn rất thâm hậu, lúc ấy vì quá quan tâm tới sư phụ bất giác phân vân: "Không lẽ sư phụ lực bất tòng tâm, nếu thật như thế càng đánh lâu lại càng nguy hiểm". Vì lo sợ cho sư phụ, chàng lập tức kêu lên:

- Sư phụ, giết gà cần gì dao mổ trâu? Kiểm pháp của sư phụ đã thắng tên gian tà này, xin để cho con giết chết hẳn.

Trước đây Đan Khâu Sinh đã có nói với Hải Lan Sát chỉ có đệ tử Không Động mới có quyền tham dự vào cuộc báo thù này, còn bất cứ ai ngoài môn phái đều không liên can và chỉ đánh từng người chứ không lấy đông đánh ít. Quy định này dù Mạnh Hoa có thể sư phụ cũng không phải là vi phạm. Đan Khâu Sinh vốn đã biết Mạnh Hoa học được Vô Danh Kiếm Pháp của Trương Đan Phong nếu nói về kiểm pháp có thể hơn cả mình nữa nhưng vẫn lo cho chàng còn trẻ tuổi chưa có nhiều kinh nghiệm nên hơi trù trừ, Đan Khâu Sinh hơi liếc nhìn chàng bỗng thấy Kim Trục Lưu gật đầu nhẹ. Đan Khâu Sinh chợt tỉnh ngộ: "Nghe nói Hoa nhi lần này đến Thiên Sơn gặp nhiều kỳ ngộ. Kim đại hiệp có ý bằng lòng chắc là đã tin Hoa nhi sẽ thắng?" Đan Khâu Sinh muốn nhân dịp này có đông đảo mọi người để đệ tử thành toàn danh vị và hơn nữa chàng đang lo cho Mâu Lệ Châu, liền nói:

- Được lắm, ta nhường việc này cho con. Hải Lan Sát, người mà không đánh thắng được đồ đệ của ta thì không còn gì để nói nữa!

Hải Lan Sát giận dữ:

- Người vừa bảo y là đệ tử của Thiên Sơn phái chứ đâu phải là đệ tử Không Động phái?

Mạnh Hoa xen vào:

- Ta chỉ là "đệ tử ký danh" Thiên Sơn phái, chính là đích truyền của Không Động phái.

"Đệ tử ký danh" và "đệ tử đích truyền" dĩ nhiên Hải Lan Sát phân biệt rõ hơn ai hết.

Lôi Chấn Tử oang oang:

- Tất cả mọi người ở đây đều biết Mạnh Hoa là đệ tử của Đan Khâu Sinh chứ có ai lừa người đâu?

Hải Lan Sát tính toán: "Kiểm pháp của tiểu tử tuy cao cường nhưng vẫn chưa đáng là địch thủ của ta. Vô luận thế nào, đối phó với y chắc dễ hơn đối phó với Đan Khâu Sinh". Tuy vậy hẳn lại nghĩ dù với Mạnh Hoa hẳn dễ đối phó hơn nhưng về thân phận chàng chỉ là đệ tử của Đan Khâu Sinh, như có thắng chàng cũng không lấy làm hãnh diện với quần hùng ở đây, hẳn miễn cưỡng đáp:

- Lúc này ta không có mặt ở hiện trường nên không biết Mạnh Hoa là đệ tử của Đan Khâu Sinh. Nếu thực quả vậy, đương nhiên ta sẽ nhận lời khiêu chiến của y, nhưng y chỉ là một tên tiểu tử, ta xin có lời đề nghị này.

Lôi Chấn Tử hỏi vội:

- Có gì muốn nói cứ việc nói!

Hải Lan Sát lạnh lùng:

- Đệ tử Không Động phái có hơn trăm người nếu mỗi người nào cũng đòi đánh với ta đến bao giờ mới dứt? Không phải ta sợ "xa luân chiến", nhưng ta cũng phải nghĩ ngợi cơm nước chứ!

Nói là "không sợ" nhưng chính là lòng hấn rất sợ. Từ khi Mạnh Hoa xuất hiện ở hội trường đã từng đánh thắng Đại Thạch, Đại Tùng đạo nhân và Thiên Nam Kiếm Bá Long Mộc Công, kiếm thuật tinh diệu ai cũng đã thấy, nhưng cũng không ai tin nổi chàng sẽ đánh bại được Hải Lan Sát. Lôi Chấn Tử chần chừ vì cũng không tin Mạnh Hoa sẽ thắng Hải Lan Sát. Lúc ấy chàng lên tiếng trước:

- Nếu muốn giết người, sư phụ ta đã giết rồi, cần gì phải dùng "xa luân chiến"? Bất quá người không đáng làm bản kiếm của sư phụ ta, ta mới xin thế sư phụ cho người biết kiếm ta đó thôi!

Hải Lan Sát cười nhạt:

- Nếu người không giết nổi ta thì sao?

Mạnh Hoa quay qua sư phụ:

- Sư phụ xin cho đệ tử tự chủ trương.

Đan Khâu Sinh đáp:

- Được, người thích thế nào cứ việc thi hành!

Mạnh Hoa nói với Hải Lan Sát:

- Nếu ta không đủ bản lĩnh thế sư phụ giết người, thậm chí dù có bị người giết chết, ta quyết chỉ nhận mình ta nhất định các đồng môn không được vì ta báo thù!

Hải Lan Sát hỏi:

- Thế còn ý kiến các anh hùng do quý phái mời đến thì sao?

Mạnh Hoa nhìn sư phụ lớn tiếng đáp:

- Tất cả đều đồng ý như thế!

Hải Lan Sát bụng mừng khắp khởi liền vội hỏi:

- Đan Khâu Sinh, đồ đệ người nói vậy có thể đại biểu cho ý của người được không?

Đan Khâu Sinh nhìn ánh mắt của chàng biết chàng hết sức tự tin, do đó rất yên tâm đáp liền:

- Ta đã nhường đồ đệ thay ta đương nhiên y nói bất cứ gì ta đều đồng ý. Chỉ cần người thắng được y, không một đệ tử Không Động phái nào tìm người báo thù nữa!

Lời ấy vừa nói ra, trừ Kim Trục Lưu ai nấy đều kinh ngạc, nhưng vì Đan Khâu Sinh đang là địa vị chưởng môn nhân nên không ai dám bác bỏ.

Hải Lan Sát mừng ngoài tưởng tượng, song chưởng giơ lên la lớn:

- Được, ta xin được cao đồ của người chỉ giáo!

Tuy hấn nói hai chữ "chỉ giáo" nhưng mắt hấn lại ngược lên trời như không cao Mạnh Hoa vào đâu.

Đan Khâu Sinh chậm rãi nói:

- Hoa nhi, ta tin con đủ bản lãnh thay thế ta, không cần ta phải lưu tâm tới nữa!

Chàng vội lo cho số phận Mâu Lệ Châu nên vừa nói xong câu ấy quay người đi liền.

Lôi Chấn Tử kinh ngạc gọi:

- Đan Khâu đạo huynh đi đâu vậy?

Đan Khâu Sinh vừa đi vừa đáp:

- Trong bụng Hải Lan Sát rất sợ cô ta đứng bên chỉ điểm học trò, ta hãy lánh mặt một lát rồi sẽ trở về. Chỉ cần một lúc đủ để Mạnh Hoa đánh gục hấn rồi.

Dứt lời, Đan Khâu Sinh cũng khuất bóng. Chúng nhân không ai hiểu nguyên nhân Đan Khâu Sinh tại sao lại vội vàng bỏ đi như vậy, bất giác đều lấy làm thác dị nghĩ bụng: "Biết đồ đệ không ai hơn thầy, chẳng lẽ Mạnh Hoa lại có bản lãnh hơn hấn Hải Lan Sát?" Đến như trưởng lão Võ Đang Lôi Chấn Tử cũng chỉ mới đánh ngang tay với hấn, làm sao ai có thể tin Mạnh Hoa đánh hơn hấn được?

Hải Lan Sát bị khinh thường quá, hấn giận dữ quát:

- Mạnh tiểu tử hãy đến đây xem ai giết chết ai!

Mạnh Hoa nói:

- Người và sư phụ ta đang đánh dở dang, ta xin nhường cho người ra chiều đầu!

Hải Lan Sát tức đến đỏ lửa con mắt, gầm lên:

- Cuồng vọng tiểu tử, ai cần người nhường.

Mạnh Hoa mỉm cười:

- Nếu không cần nhường thì hãy tiếp chiêu!

Tiếng vừa dứt chiêu số đã phát mau như điện giật, vút một thế kiếm đâm thẳng vào ngực Hải Lan Sát. Nguyên chàng có ý khiêu khích chọc giận Hải Lan Sát. Chiêu kiếm của chàng vừa mau lẹ vừa hiểm độc nhưng hình như Hải Lan Sát không coi vào đâu, hấn cười lạnh lùng:

- Đồ miệng còn hôi sữa đã dám múa may!

Hai tay hấn thu vào tay áo quất tới bảo kiếm của chàng. Lấy tay áo phất kiếm xem tướng là cực kỳ khinh địch nhưng thực ra đây là bình sinh sở học của hấn và cũng là một chiêu rất lợi hại. Nên biết hấn đã trải qua trăm trận chiến nên ngoài mặt giả vờ như bị Mạnh Hoa khiêu khích chọc giận, thực ra lòng hấn rất bình thường an định. Chỉ thấy ống tay áo của hấn phều phều như muốn cuốn đầu kiếm của Mạnh Hoa lại. Kiếm phong của chàng giống như bị đụng vào bức tường vô hình vì Hải Lan Sát đang áp dụng tự quyết "kiếm niêm", vận dụng thành một loại niêm kinh giữ kiếm của chàng cứng một chỗ.

Lôi Chấn Tử ngấm ngấm kinh dị nói nhỏ với Kim Trục Lưu:

- Đan Khâu Sinh lần này khinh địch quá!

Trong ý của lời nói có vẻ trách Đan Khâu Sinh đã sơ suất để cho đệ tử quá trẻ tuổi thay thế mình. Ai ngờ thái độ Kim Trục Lưu như không hề quan tâm tới lời cảnh giác của Lôi Chấn Tử, mặt ông vẫn tươi cười và nhẹ nhàng buông ra một câu ngắn:

- Không sao đâu!

Chưa dứt lời một tiếng xé áo nổi lên, kiếm quang Mạnh Hoa thoát ra kéo theo một mảnh lớn tay áo Hải Lan Sát. Thì ra chiêu số của Hải Lan Sát tuy rất cao minh thâm hậu nhưng Mạnh Hoa đã có kinh nghiệm, kiếm thế chế ngự lợi hại hơn lần trước hóa giải Chiêm Niêm Kinh của đối phương. Xét về công lực của chàng hiện nay không thua kém Hải Lan Sát nhưng về kiếm pháp chàng hơn hấn rất xa. Công lực của chàng trong ít ngày nay bị trúng độc Tân Thất Nương và bị Động Minh Tử nốt dưới hăm sâu mấy ngày. Trong mấy ngày này đem ba loại nội công thượng thừa của Thiên Trúc, Ba Tư và Thiên Sơn phối hợp với huyền công yếu quyết của Trương Đan Phong luyện thành quán thông, cuối cùng đạt thành sở nguyện chẳng những khôi phục được công lực mà còn tiến bộ hơn trước nữa.

Hướng gì hiện giờ Hải Lan Sát đã qua một cuộc thư hùng với Đan Khâu Sinh tuy chưa mệt mỏi quá nhưng công lực đã có phần tiêu hao. Do đó tình hình trước mắt là Mạnh Hoa có thắng chứ không thể thua.

Lôi Chấn Tử ha ha cười lớn:

- Người chủ người ta miệng còn hôi sữa, bây giờ đã biết là ếch ngồi trên đáy giếng chưa?

Hải Lan Sát then đến giận đỏ mặt quát to:

- Ai là ếch ngồi trên đáy giếng bọn người hãy chờ xem đây!

Trong bụng Hải Lan Sát tuy biết công lực bản lãnh của Mạnh Hoa tiến bộ hơn trước đây nhưng hắn vẫn không tin chàng có thể thắng được hắn vì thực ra còn mấy chiêu độc hại nữa hắn chưa thi triển. Hải Lan Sát phát hữu chưởng ra quét vào cổ tay cầm kiếm của chàng, tả chưởng đánh tới Đại Thủ Ấn nhắm vào giữa ngực chàng chém xuống, đây là tuyệt chiêu Đại Cầm Nã Thủ Pháp phối hợp với Tiểu Thiên Tinh Chưởng Lực cực kỳ hung hãn. Mạnh Hoa không dám sơ hở, lập tức thi triển Truy Phong Kiếm Thức, kiếm cuốn lốc lên như gió thu cuốn lá cây, quét ngang đề xuống. Chàng phối hợp tinh hoa của Thiên Sơn kiếm pháp với khoái đao gia truyền xuất thủ cực kỳ mau, biến hóa phồn tạp đến Liên Hoàn Đột Mệnh Kiếm Pháp của sư phụ chàng cũng chưa chắc mau hơn. Hải Lan Sát không dám mạo hiểm vội vàng thủ chưởng biên chiêu. Tấn công không thành, Hải Lan Sát lập tức biến thành công thế trầm ẩn, chân đạp lên phương vị ngũ hành bát quái, tiến thoái lẹ làng nhưng nghiêm cẩn, mỗi chiêu đều có công có thủ rất chặt chẽ.

Lôi Chấn Tử thấy đấu pháp của Hải Lan Sát bất giác lòng lo lắng: "Hải Lan Sát hiển nhiên định áp dụng chiến thuật kéo dài trận đấu, tiêu hao khí lực Mạnh Hoa vì Mạnh Hoa tuy tinh diệu về kiếm pháp nhưng dù sao chàng vẫn còn trẻ tuổi làm sao có kinh nghiệm bằng Hải Lan Sát? Nếu đấu quá lâu, chỉ sợ chàng sơ sẩy một chút là vong mạng liền."

Đột nhiên Mạnh Hoa chuyển thân, kiếm vung lên như muôn ngàn cánh hoa rơi rụng chỉ thấy kiếm quang thôi chứ không thấy bóng người. Kiếm pháp của chàng mau đến độ không thể hình dung. Thân chàng như hóa thành nhiều thân khác trùm lấp bốn phương tám hướng đồng thời tấn công một lúc. Kiếm quang phiêu hốt như muôn hoa rơi rụng khiến người xem đều loạn mắt không nhận ra chiêu thế.

Nhưng Hải Lan Sát không sợ kiếm pháp mau lẹ của chàng bằng sự lạ lùng của nó khiến hắn đoán không ra chiêu số. Hắn là người sống nhiều hiểu rộng mà vẫn không thể đoán được chàng thuộc môn phái nào, có lúc giống Liên Hoàn Đột Mệnh Kiếm của Không

Động phái, đột nhiên lại biến thành Truy Phong Kiếm Thức của Thiên Sơn phái. Mà chỉ giống kiếm pháp hai môn phái này cũng chưa lấy làm lạ. Lạ lùng nhất là trong kiếm pháp chàng trộn lẫn Thiếu Lâm, Võ Đang, Nga Mi... có đủ chiều số các môn phái ấy do đó mỗi chiêu đều có vẻ giống lại vừa có vẻ không.

Thì ra Mạnh Hoa đang thi triển Vô Danh Kiếm Pháp của Trương Đan Phong. Vô Danh Kiếm Pháp vốn chẳng có chiêu thức gì nhất định, nó dung hội tất cả sở trường các môn phái lâm thời ứng biến như thu thập tinh hoa mọi nhà tùy ý ra chiêu lập tức biến thành chiêu mới. Vô danh kiếm pháp và Thiên Sơn kiếm pháp cùng ra tự một nguồn, vốn có chỗ tương thông. Gần đây Mạnh Hoa được Đường Kinh Thiên chỉ điểm phần ảo nghĩa của Thiên Sơn kiếm nên khi dung hợp với Vô danh kiếm pháp càng thêm biến ảo. Còn Mạnh gia khoái đao gia truyền hóa thành kiếm pháp còn mau lẹ hơn Truy Phong Kiếm Thức của Thiên Sơn phái nữa như vậy làm sao Hải Lan Sát biết được nguồn gốc? Nếu chỉ nói riêng về kiếm pháp e rằng Trương Đan Phong sống lại cũng khó hơn được chàng vì chàng kiếm hợp rất nhiều môn phái khác.

Hải Lan Sát và Mạnh Hoa trong chốc lát đã đấu hơn mười chiêu, tuy hấn miễn cưỡng chống đỡ nhưng mỗi chiêu của Mạnh Hoa đều ra ngoài tưởng tượng của hấn, hấn càng đánh càng kinh sợ lo rằng chỉ đánh thêm thời gian ngắn nữa không thể nào chống đỡ nổi. Hải Lan Sát nghiêng răng nghĩ bụng: "Cứ kiểu này ta không thể không đánh chiêu tối hậu sát thủ! "

Đột nhiên hấn cắn vào lưỡi phun ra một búng máu:

- Hảo tiểu tử, ta liều mạng cùng ngươi!

Chúng nhân đều tưởng Hải Lan Sát bị thương liều mạng nhưng Kim Trục Lưu và Lôi Chấn Tử biết là không phải. Chỉ thấy Hải Lan Sát giống như một luồng gió cuốn, đập chưởng tới nhưng hoàn toàn không nghe một tiếng gió. Diện sắc Mạnh Hoa biến đổi, liền tiếp lùi lại ba bước.

Lôi Chấn Tử kinh dị hỏi Kim Trục Lưu:

- Tên ma đầu làm trò gì vậy?

Nên biết lão tuy lớn tuổi hơn Kim Trục Lưu nhiều nhưng về kiến thức võ công các phái chính tà, lão không bằng Kim Trục Lưu.

Kim Trục Lưu đáp:

- Hấn tự cắn đầu lưỡi phun ra máu đó là Thiên Ma Giải Thể Đại Pháp của Mật Tông Tây Tạng. Sử dụng đến chưởng lực này hình như là...

Lời họ Kim đang dở dang bỗng thấy Hải Lan Sát liên tiếp đánh ra mấy chưởng đều không nghe tiếng gió nhưng trong phạm vi mấy trượng đều thấy cát bay đá chạy. Đột nhiên có tiếng người kêu la “Ồi chà!” cắt đứt lời Kim Trục Lưu.

Lời Chấn Tử định thân nhìn kỹ thì ra không phải tiếng kêu của Mạnh Hoa mà là của một thiếu niên đang quan sát trận chiến, y là con trai của Triệu Nhất Võ tên là Triệu Liệt được sư phụ rất yêu quý.

Lời Chấn Tử tỉnh ngộ kêu lên:

- Tên ma đầu này sử dụng “Thất Sát Chưởng công phu!

Kim Trục Lưu đáp:

- Đúng đó, lúc này Ngọc Hư trưởng lão đã bị Thất Sát Chưởng giết chết. Mọi người hãy lui lại một chút!

Nguyên vì Thất Sát Chưởng công phu này chuyên sử dụng “âm kinh” đã thương người phá vỡ kỳ kinh bát mạch. Khi chưởng phát nhìn giống như không có chút sức mạnh nhưng thực đó là sức công phá ngấm ngầm, chưởng lực đó ảnh hưởng khoảng cách năm mươi bước. Triệu Liệt là thiếu niên nóng nảy đứng rất gần chu vi trận đấu để cố nhìn cho rõ đột nhiên có cảm giác vừa bị trúng một quyền vào ngực không chịu nổi phải kêu lên như trên. Vừa nghe Kim Trục Lưu nói tới mấy chữ Thất Sát Chưởng chúng nhân không ai không xanh mặt vội vàng lùi lại.

Triệu Nhất Võ đỡ đệ tử ra xa hơn cả, vừa sợ vừa giận run rẩy nói:

- Con ta có mệnh hệ nào, ta mặc quy định nhất định phải báo thù!

Kim Trục Lưu bảo:

- Để ta xem mạch cho lệnh lang.

Chưởng tâm đặt lên hung đường của Triệu Liệt một lúc rồi trấn an:

- Triệu lão tiên bối an tâm, lệnh lang chưa bị thọ thương kỳ kinh bát mạch, để ta giúp truyền công chữa khỏi cho!

Trong lúc ấy cuộc chiến giữa Mạnh Hoa và Hải Lan Sát đã xoay sang hướng khác. Hải Lan Sát liên tiếp tấn công còn kiếm Mạnh Hoa hình như chậm hẳn lại.

Kim Bích Y lo lắng quá, láu táu hỏi cha:

- Gia gia, ma đầu không phải thụ thương thổ huyết ư? Sao hắn vẫn càng lợi hại thế. Cha thấy Mạnh đại ca có thể thắng được không?

- o O o -

<http://www.nhanmonquan.com>